

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. V.**, bývajúceho v Ž., proti žalovanej **O.**, so sídlom v T., zastúpenej JUDr. I. H., advokátom v P., **o zaplatenie 8 298,48 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 4 C 509/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. septembra 2011 sp. zn. 10 Co 183/2010, 10 Co 184/2010, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20. septembra 2011 sp. zn. 10 Co 183/2010, 10 Co 184/2010 v časti, v ktorej bol zmenený rozsudok Okresného súdu Piešťany z 30. marca 2010 č.k. 4 C 509/2008-108 a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Piešťany rozsudkom z 30. marca 2010 č.k. 4 C 509/2008-108 zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanej zaplatenia 250 000 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovaná kúpnu zmluvou z 30. júna 2006 predala nehnuteľnosť parc. č. X. k. ú. T. spoločnosti W. za kúpnu cenu 3 418 240 Sk. Kúpna cena mala byť zaplatená v troch splátkach, no nakoniec bola uhradená v desiatich splátkach. Druhá splátka v poradí bola uhradená 9. augusta 2006 v sume 250 000 Sk s identifikáciou ako záloha na kúpu nehnuteľnosti. Túto platbu si žalovaná započítala na kúpnu cenu predmetnej nehnuteľnosti. Medzi účastníkmi ďalej nebolo sporné, že medzi žalobcom a žalovanou neexistoval žiadny právny vzťah, na základe ktorého by bol žalobca povinný platiť sumu 250 000 Sk žalovanej. Sporná medzi účastníkmi bola skutočnosť, či predmetná platba bola vykonaná z prostriedkov patriacich žalobcovi alebo z prostriedkov spoločnosti W.. Žalobca uviedol, že platbu nevykonal za spoločnosť W., ale za seba, pretože mal záujem o kúpu nehnuteľnosti. Po zhodnotení všetkých dôkazov súd uzavrel, že predmetná platba bola vykonaná z prostriedkov

patriacich žalobcovi. Žalobca v danom čase pracoval pre spoločnosť W. na základe zmluvy o poskytnutí technického poradenstva z 28. júna 2006 a nebol oprávnený za spoločnosť vykonávať žiadne platby. Prevzatie sumy 250 000 Sk žalobcom tvrdil len konateľ spoločnosti pán M., ktorý svoje tvrdenie nepreukázal. Ani svedok, ktorý pri odovzdaní tejto sumy mal byť prítomný (pán J.), si na takúto situáciu nepamätá. Po vyhodnotení, že predmetná platba bola vykonaná z prostriedkov patriacich žalobcovi sa súd zaoberal otázkou, kto sa na úkor koho bezdôvodne obohatil. Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. K vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie všetkých predpokladov, a to získanie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma iného subjektu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmovou druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten kto tvrdí, že bezdôvodné obohatenie bolo získané na jeho úkor. Aktívna legitimácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z ustanovenia § 456 Občianskeho zákonníka. Aktívne legitimovaný je ten, v koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch. V danej právnej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že aktívne legitimovaný na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia je žalobca. Neoprávnený prospech v danej právnej veci však získala len spoločnosť W. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potrebné danú situáciu posudzovať podľa ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka, ktoré je osobitným ustanovením k všeobecnému ustanoveniu § 451 Občianskeho zákonníka týkajúceho sa bezdôvodného obohatenia. Žalobca v konaní tvrdil, že predmetnú platbu uskutočnil ako plnenie za seba a nie za spoločnosť W., teda jeho úmyslom bolo plniť za seba. Súčasne však žalobca uviedol, že sa s pánom M. dohodol, že mu vo svojom mene kúpi časť predmetnej nehnuteľnosti. Tým v podstate žalobca potvrdil, že pri uskutočnení predmetnej platby mal vedomosť, že plní na miesto niekoho iného. Pri riešení otázky, kto sa na úkor koho bezdôvodne obohatil nie je podstatný úmysel žalobcu, za koho predmetnú platbu vykonal, ale skutočnosť, kto sa v dôsledku takejto platby reálne bezdôvodne obohatil. Žalovaná sa objektívne neoprávnene neobohatila o žiadnu sumu. Naopak k obohateniu došlo na strane spoločnosti W., pretože táto získala do vlastníctva nehnuteľnosť bez toho, aby musela na jej získanie vynaložiť celú dohodnutú kúpnu cenu. Vzhľadom k tomu, že súd na právne posúdenie danej veci aplikoval ustanovenie § 454 Občianskeho zákonníka, pasívne vecne legitimovaná mala byť spoločnosť W. S poukazom na

vyššie uvedené súd žalobu pre nedostatok pasívnej legitímácie zamietol. O trovách konania súd rozhodol samostatným rozhodnutím tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 2 088,66 € k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 20. septembra 2011 sp. zn. 10 Co 183/2010, 10 Co 184/2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8 298,48 € s 8,5 % úrokom z omeškania od 7. novembra 2007 do zaplatenia, všetko do 3 dní. Rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že odvolací súd zopakoval dokazovanie obsahom časti listín predložených súdu prvého stupňa. Dokazovanie doplnil opätovným výsluchom starostu obce a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a aj jeho uznesenie o trovách konania nemožno považovať za vecne správne. Poukázal na § 31 ods. 1 a § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná (obec) bola v rozhodnom čase aj z pohľadu plnenia tvoriaceho predmet sporu v právnom vzťahu výlučne so spoločnosťou W. a nie so žalobcom. V tomto smere treba súhlasiť ako so súdom prvého stupňa, tak i so žalovanou, že relevantný právny dôvod plnenia nemohli založiť ani separátne dojednania medzi žalobcom a spoločnosťou W. Pre rozhodnutie predmetnej veci bolo rozhodujúce zodpovedanie otázky, či plnenie žalobcu v prospech účtu žalovanej bolo plnenie za spoločnosť alebo naopak za samotného žalobcu. Predovšetkým z príslušnej potvrdenky pokladničnej operácie totiž niet pochyb, že takéto plnenie bolo platiteľom druhovo označené ako "zál. na kúpu nehnut". Miestom určenia plnenia predstavovaného sumou 250 000 Sk bol bankový účet identifikovaný číslom a tiež údajom "T. obec" a osobou označenou ako klient a takto aj nesporným platiteľom (vkladateľom) príslušnej sumy bol J. V., identifikovaný aj rodným číslom, sériou a číslom občianskeho preukazu. Čo naopak z príslušnej potvrdenky nevyplýva, je potom čokoľvek, z čoho by bolo možné usúdiť, že takéto plnenie by nemalo byť plnením osoby vystupujúcej tu v pozícii vkladateľa príslušných peňažných prostriedkov na jej účet (účet žalovanej), ale naopak plnením inej osoby. Za takejto situácie síce žalovanej nemožno vytknúť, že aj túto platbu považovala celkom logicky za plnenie jedinej osoby, s ktorou v rozhodnom čase bola v právnom vzťahu. Čo však už akceptovateľným nebolo, bolo netrvanie na uspokojivom doložení tvrdení jej zmluvnej partnerky aj v čase, v ktorom sa už žalobca prihlásil so svojou požiadavkou na vydanie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd zdôraznil existenciu zákonnej zásady, podľa ktorej konanie za niekoho iného (zastupovanie) musí z právneho úkonu vyplývať a pre prípad, že to tak nie je, považuje sa

úkon za konanie konajúceho. Odvolací súd nemal dôvod neosvojiť si tie závery súdu prvého stupňa, podľa ktorých tu šlo o plnenie z prostriedkov získaných žalobcom z iného zdroja než od konateľa spoločnosti. Predvolaný svedok – konateľ spoločnosti B. M. sa nedostavil na pojednávanie pred odvolacím súdom a pravdepodobnosť dopracovať sa opätovným výsluchom svedka k prikloneniu sa k verzii ním reprezentovanej spoločnosti (a zároveň i žalovanej) sa obzvlášť po doplnení dokazovania pred odvolacím súdom inými dôkazmi priblížila nule (v tomto prípade o. i. pre vylúčenie doloženia vzťahu zastúpenia zo strany spoločnosti W. starostom žalovanej a tiež pre praktické vyvrátenie tvrdenia B. M. o poskytnutí príslušnej sumy žalobcovi iným svedkom v osobe bývalého zamestnanca D. J.). Na základe uvedeného súd v zmysle § 220 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe vyhovel. Zároveň odvolací súd uznesenie o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a § 221 ods. 2 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalovaná dovolanie (ktoré neskôr doplnila) a navrhla napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že dovolací súd rozsudok okresného súdu potvrdí alebo zruší rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Uviedla, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom. Rozhodnutie súdu pokladala za nepreskúmateľné a nezákonné (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietala aj vadu podľa § 237 písm. d/, e/ O.s.p. (ktorú však bližšie nekonkretizovala). Ďalej uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu je odôvodnené hlavne s poukazom na potvrdenku pokladničnej operácie. Podotkla, že v tejto súvislosti nedá nepoukázať na skutočnosť, že ak malo ísť o odstránenie akýchsi pochybností, tak práve výpoveď konateľa spoločnosti by bola dôkazom, ktorý by jednoznačne preukázal správnosť a správne posúdenie vecí zo strany prvostupňového súdu. Výpoveď tohto svedka sa mala uskutočniť, a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že svedok sa dostavil na pojednávanie, ktoré sa malo konať 21. júna 2011 o 10.45 hod., toto však bolo odročené. Takýmto postupom bola porušená rovnosť strán v konaní. Predmetná potvrdenka nie je dokladom o tom, ktorý by preukazoval koho boli finančné prostriedky, na aký účel, z akého právneho titulu alebo dôvodu, resp. za koho boli vložené na účet dovolateľky. Žalovaná má za to, že v danej veci išlo o plnenie záväzku žalobcom za spoločnosť W.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd najprv otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, g/ O.s.p. namietané neboli a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolací súd vzhľadom na obsah dovolania osobitne skúmal, či konanie nebolo postihnuté vadami v zmysle § 237 písm. d/ až f/ O.s.p. Po preskúmaní veci dospel dovolací súd k záveru, že konanie týmito vadami postihnuté nebolo.

K námietke dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nezákonné, resp. nedostatočne odôvodnené (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba pre úplnosť uviesť, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Navyše, odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní zaťaženom procesnou vadou, nie je daná len vo vzťahu k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p., ale tiež vo vzťahu k procesným vadám inej závažnej povahy (tzv. iným vadám), pokiaľ **mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci**. Inou vadou konania (na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná) je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá

zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 125 O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 3 O.s.p. ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom a na ním založených následných právnych záveroch, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom nevyhnutným. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci opakoval dokazovanie.

Ak sa chcel odvolací súd odchyliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213

ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o opodstatnenosti žaloby, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Zásada priamosti a ústnosti má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky ako pre súd prvého stupňa. V odvolacom konaní je ale dôležitá aj iná stránka priamosti. Táto zásada totiž je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvého stupňa. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je teda zásada priamosti oproti súdu prvého stupňa ešte sprísnená.

Odvolací súd podľa týchto ustanovení a zásad v danej veci nepostupoval.

Žalobca sa svojím návrhom domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Pretože však súd prvého stupňa žalovanú nepokladal za pasívne legitimovanú, žalobu zamietol (§ 454 Občianskeho zákonníka). Na rozdiel od neho odvolací súd dospel k opačnému záveru. Mal za to, že žalobca v konaní preukázal, že plnil žalovanej bez právneho dôvodu (teda nie je dôvod na posúdenie veci v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka) a žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila, preto je povinná toto bezdôvodné obohatenie vydať. Danú vec posúdil v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Z obsahu zápisnice odvolacieho súdu o pojednávaní z 20. septembra 2011, na ktorom došlo aj ku konečnému rozhodnutiu nevyplýva, že by bolo zopakované dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Odvolací súd po podaní správy predsedom senátu o doterajšom priebehu konania (ide o povinnosť vyplývajúcu odvolaciemu súdu z § 215 O.s.p., čo nie je opakovaním dokazovania) oboznámil napadnutý rozsudok a uznesenie, odvolania a tiež podstatný obsah listín tvoriaci spis. Osobitne bola opätovne oboznámená potvrdenka pokladničnej operácie z 9. augusta 2006, výpis z účtu, výdavkový pokladničný doklad č. 434 zo 7. augusta 2006, ďalej odvolací súd vypočul právnu zástupkyňu žalobcu, zástupcu žalovanej a starostu žalovanej. Od výsluchu svedka B. M. upustil. Krajský súd pre odlišný skutkový záver o dôvodnosti návrhu nezopakoval dokazovanie jednak výsluchom samotného žalobcu ako aj svedkov – B. M. (ktorý bol na pojednávanie predvolaný) ako aj

D. J.. Odvolací súd konštatoval, že predvolaný svedok – konateľ spoločnosti B. M. sa nedostavil na pojednávanie pred odvolacím súdom a navyše jeho tvrdenie bolo iným svedkom v osobe bývalého zamestnanca D. J. vyvrátené. Hoci teda v odôvodnení rozhodnutia poukázal na výpoveď tohto svedka/svedkov, ktoré mali nasvedčovať správnosti jeho záveru (pokiaľ ide o vlastníctvo finančných prostriedkov), tieto dôkazy nevykonal, resp. nezopakoval. Uvedený postup odvolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené nie je možné považovať za procesne správny.

Odvolací súd si teda pre odlišné hodnotenie dôkazov nezačal rovnocenný podklad, preto jeho skutkový a z neho vyplývajúci právny záver je v dôsledku toho v tomto smere predčasný a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na jeho hodnotenie.

Dovolací súd teda dospel k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na procesnú vadu tejto povahy (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) musel dovolací súd prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) a preto rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu uvedenom vo výroku tohto uznesenia zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová